

bemærket, i Pressen har været ført Anke derover. Jeg erkjender imidlertid, at den Tvivl, jeg henter deraf, maa falde bort, naar Rigsadvogen erklærer sig for den foreslaaede Forandring; thi jeg maa da bøie mig for den Anskuelse, der saaledes udtales af Mænd, der ere samlede fra forskjellige Kanter af Landet, og som saaledes maae antages bekjendte med de Dnsker, der i saa Henseende bevæge sig i Folket. Hvad dernæst de Bestemmelser angaaer, som jeg savner i Lovforslaget, da angaaer det deels enkelte af de i samme berørte Punkter, deels saadanne Punkter, som i Lovforslaget ere forbigaaede med Tausshed. Med Hensyn til den første Klasse af Bestemmelserne skal jeg først tillade mig at udhøve, at der ikke i Udkastets § 2, hvor der tales om de tvende Mænd, hvoraf Forligelsescommissionen i hvert District skal bestaae, er talt om de Qualificationer, hvoraf disse Mænd skulde være i Besiddelse. Som det vil være det ærede Thing bekjendt, fordres der, hvad Rjbstæderne angaaer, i Forordningen af 1795, at disse Mænd skulde vælges mellem „de meest oplyste og kyndige Mænd iblandt Byens Indvaanere“, og hvad Landet angaaer, er det som alt bemærket udtalt, at det skulde være „bekjendte reiskafne og kyndige Mænd“. Jeg skulde ansee det for hensigtsmæssigt, at der i saa Henseende skete en Antydning i Loven. Det Hverv, som er paalagt Forligelsescommissairerne, er et vigtigt og ingenlunde let Hverv, og skulde disse paa en tilfredsstillende Maade opfylde de dem paaliggende Pligter, maae de kunne sætte sig ind i enhver Sag, endog saa den vanskeligste; de maae være istand til at kunne fremsætte for Parterne det rimelige Udfald, en Sag kan ventes at faae, men dertil udfordres ikke blot, at de kunne sætte sig ind i Sagen, hvad det Factiske angaaer, men der udfordres ogsaa en temmelig nøie Kundskab til Loven, og hvad der er vanskeligere, til den Fortolkning, som Loven i Praxis har faaet. En anden Deel af deres Functioner, som ikke er mindre vanskelig, er den at føre Forhandlingen i Pennen, og navnlig at affatte Forliget saaledes, at det ikke blot tilkjendegives, hvad der har været Parternes Mening, men ogsaa paa en saadan

Maade, at derom senere ikke kan reise sig nogen Tvivl. Jeg erkjender vel, at da disse Mænd skulde vælges af Autsraadene efter Forslag af Sogneforstanderskaberne, ligger det ganske i disse Autoriteters Hænder, hvem der skal vælges, og det maa jo antages, at disse Mænd altid vilde foreslaae de bedste Mænd i Districtet til at forestaae denne Function, men jeg skal dog tillade mig at henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke maatte finde en saadan nærmere Bestemmelse med Hensyn til Vedkommendes Qualification hensigtsmæssig. Der er endnu en anden Bestemmelse, som jeg savner med Hensyn til dette Punkt. Der er nemlig i Forslaget ikke omtalt, hvorvidt visse Personer skulde være udelukkede fra at kunne vælges til Forligelsescommissairer. Som det er det ærede Thing bekjendt, kunne navnlig Sagførere ikke vælges til denne Bestilling; dette er udtrykkelig bestemt for Rjbstædernes Vedkommende i Frdn. af 10de Juli 1795 § 12, og det er ved Resolutioner paa indkomne Forespørgsler af det gamle Cancelli i sin Tid erklæret, at denne Bestemmelse ogsaa maatte være anvendelig paa de Mænd, der have Sæde i Forligelsescommissioner saavel her i Kjøbenhavn som paa Landet. Jeg skulde ansee det for Rettest, at man fremsædes lader det have sit Forblivende ved denne Bestemmelse. Det vil være i det ærede Things Erindring, at der, saavidt jeg husker, i Sessionen for 1852 blev indbragt et Lovforslag her i Thinget, som gik ud paa at have det Forbud, som findes i Lovgivningen mod, at Procuratorer valgtes til at have Sæde i Forligelsescommissionerne, men at dette Forslag ikke mødte nogen Billigelse af Thinget, men nægtedes Overgang til anden Behandling. Foruden Sagførerne kunde der endvidere ogsaa være Spørgsmaal om, hvorvidt Herredsfogderne og Retsbetjentene i det Hele taget burde kunne vælges til Forligelsescommissionerne, og hvorvidt endog saa navnlig Amtmænd burde vælges dertil. Hvad Retsbetjentene angaaer, antager jeg vel, at de burde være udelukkede fra at vælges dertil, men med Hensyn til Amtmænd, forekommer det mig, at der egentlig ikke kan være Noget til Hinder deraf, naar han foreslaaes dertil af vedkommende